

Cas 1. La Ruth té 18 anys i surt de la consulta de Malalties Infeccioses plorant. Li preguntes si li pots ajudar i et diu que li han diagnosticat VIH.

Cas 2. La Carme de 25 anys, es visita a la consulta de Neurologia on treballes perquè degut a un ictus hemorràgic de fa 6 mesos, presenta hemiplègia dreta i afasia. Té poca possibilitats de recuperació. Mentres acompanyes a la porta a la Carme i a la seva parella que l'acompanya, la Carme comença a plorar i es pregunta perquè li ha passat a ella.

Cas 3. El Lluís de 70 anys, té artrosi degenerativa grau 4 a L3, L4, malucs i genolls. Té dolor crònic i la mobilitat molt reduïda provocada per els forts dolors que li provoquen l'artrosi. Ha de caminar amb bastó i molts dies no pot caminar. Ara serà avi i està trist perquè pensa que no podrà jugar amb la seva néta.

Cas 4. La Paquita de 65 anys, té MPOC i és ingressada a la unitat de Medicina Interna per pneumònia. Diàriament, ha de prendre cortisona, inhaladors i és portadora d'oxigen domiciliari. A l'estada hospitalària, comenta que "està molt cansada de la vida que porta", "sempre s'ofega" i només "faltava la pneumònia".

Cas 5. A l'Andreu de 40 anys, li acaben de diagnosticar Diabetis Mellitus Tipus II. Està molt angoixat perquè el seu pare també va ser diabètic i es va quedar cec. A més, diu que ell no en "menja quasi dolç per ser diabètic", que té "sobrepes, és sedentari, no li agrada cuinar i menja molts ultraprocessats, però precisament dolç no". Es sent angustiat perquè no sap com canviar els hàbits.

Cas 6. La Patrícia amb 16 anys, té fibrosi quística desde els 3 anys. A la consulta de seguiment de la malaltia, et manifesta que està cansada i esgotada de tractaments i no poder fer "vida normal" com els seus amics.

Cas 7. A l'Antoni de 43 anys, l'han hagut d'amputar el peu dret per una complicació de la seva Diabetis Mellitus Tipus I diagnosticada als 4 anys. Patia de neuropatia diabètica, però no feia els seguiments de controls del pacient diabètic, i tot intentar fer tractaments per evitar l'amputació, la van haver de fer per evitar la pèrdua de la cama. Està angoixat i preocupat perquè li agradava molt anar a la platja amb els amics i no vol que ningú vegi la seva amputació. Es dedicava professionalment a ser professor de dansa.

Cas 8. El Dídac de 20 anys està diagnosticat d' esquizofrènia paranoide. Desde fa 3 anys, amb el tractament farmacològic i el seguiment amb el CSM (Centre de Salut Mental), no ha tingut cap recaiguda. Estudia arquitectura i porta una vida normal. Ha començat a sortir amb una noia, i té por a dir-li quin és el seu diagnòstic per si algun dia té una recaiguda i té por a que per estigma o per desconeixement de la malaltia, ella no vulgui continuar amb ell.